

Sygn. akt V KK 288/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 listopada 2015 r.,
sprawy **W. W.**
skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa 50/15
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt XVI K 159/14

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. W. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt XVI K 159/14, za czyn z art. 200 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku), za czyn z art. 200 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku), nadto za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z § 2 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku), zaś od czynu wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.k. (pkt 2) został uniewinniony. Wyrokiem tym wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5 wyroku), na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzeczono wobec **W. W.** środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną **K. L.** przez okres 4 lat. W pkt

7 rozstrzygnięto w przedmiocie zaliczenia tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary, a w pkt 8 rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa 50/15, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że przypisany oskarżonemu w pkt 4 czyn zakwalifikował z art. 197 § 3 pkt 2 k.k., zaś art. 197 § 3 k.k. uczynił podstawą wymiaru kary orzeczonej wobec W. W.. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego W. W., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego wyrażające się w obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k., poprzez uchybienie zasadom postępowania odwoławczego polegające na tym, że Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, choć mógł i powinien dokonać jego uchylenia wobec naruszenia w toku postępowania pierwszoinstancyjnego art. 197 § 3 pkt 2 w zw. z § 2 k.k., polegającego na wyrażeniu poglądu, iż „użycie przemocy” w rozumieniu tego przepisu należy stosować w każdym przypadku stosując wykładnię rozszerzającą tego pojęcia nawet wtedy, gdy brak jest po stronie sprawcy intensywności, natomiast po stronie pokrzywdzonej brak oporu jego przełamania skutkujące w konsekwencji odstępniem od czynu i zaprzestaniem działań, po żądaniu tego przez pokrzywdzoną.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w zaskarżonej części w mocy wyroku Sądu I instancji oraz o przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie pkt 4 wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza wywiedzionego przez skarżącego zarzutu i przywołanej na jego poparcie argumentacji prowadzi do nieodpartego wniosku, że Autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zmierza do wywołania przed Sądem

Najwyższym ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. W szczególności zaś poprawności i zasadności prawnokarnej oceny zachowania skazanego wobec małoletniej pokrzywdzonej.

Wprawdzie w kasacji postawiono zarzut naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k., tym niemniej konfrontacja tak sformułowanego zarzutu z treścią uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie potwierdziła trafności wywodzonych w nim twierdzeń.

Z całą stanowczością stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu II instancji jest wolne od jakichkolwiek błędów, a treść pisemnych motywów wyroku dowodzi, że kontrola instancyjna wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu została przeprowadzona skrupulatnie spełniając wszelkie wymogi kontroli rzetelnej. Sąd ten – wbrew wywodom obrońcy - rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 197 § 3 pkt 2 k.k., omówił je wskazując z jakich powodów nie mogły zostać podzielone.

Sąd Apelacyjny na str. 5 -7 przedstawił wyczerpującą i dostateczną argumentację rozprawiającą się z zarzutem pkt 1 apelacji. Sąd ten w pełni podzielił ustalenia Sądu I instancji (str. 22-27 uzasadnienia), co do tego, że W.W. przemocą doprowadził pokrzywdzoną do poddania się innej czynności seksualnej, czym wypełnił znamiona zbrodni stypizowanej w art. 197 § 3 pkt 2 k.k. Wyjaśnienie Sądu odwoławczego w tym zakresie, jest przekonujące, zaś dowodzenie obrońcy zaledwie polemiczne.

Skoro, zatem obrońca ponownie sięga po kwestie poruszane już w zwykłym środkiem zaskarżenia co, do których Sąd odwoławczy wszechstronnie się ustosunkował, a w kasacji nie podejmuje nawet próby wykazania, że Sąd odwoławczy jakąkolwiek normę regulującą postępowanie odwoławcze naruszył, w sposób rażący i mogący mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, należało oddalić złożoną przez skarżącego skargę w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

